

PROSLOV STAROSTKY OBCE K OTEVŘENÍ KOSTELA PO REKONSTRUKCI

9. 11. 2019

Přeji všem krásné odpoledne, je mi vzácným potěšením, že vás mohu přivítat na dnešním otevření kostela sv. Martina, který v nedávné době prošel celkovou rekonstrukcí.

Když jsem dostala před 4 lety nápad, pokusit se zachránit náš kostel – nevěděla jsem, co mě čeká. Velmi brzo jsem pochopila jedno krásné lidové přísloví „Je na tom práce jak na kostele“. Náš kostel je evidovanou kulturní památkou, bylo potřeba prokousat se množstvím povolení i dotačních výzev.

Kostel sv. Martina je dominantní stavbou návsi. Jeho oprava byla žádoucí a včasnou opravou se zajistily nižší náklady na opravu této památky. Uvést památku do stavu, odpovídající jejímu významu jak kulturnímu, tak i historickému, by mělo být společným zájmem všech, kteří si váží řemeslných dovedností doby, kdy byl postaven.

Při opravách byl kladen důraz na zachování původního vzhledu, vzhledem k tomu, že se jedná o kulturní památku, byl postup prací konzultován a kontrolován státní památkovou péčí. Když se řekne „na stavbě dozorovali památkáři“ mnoho lidí se chytá za hlavu, já osobně mám jen ty nejlepší zkušenosti. Památkáři mi byli po celou dobu nejen výbornými poradci, ale i psychickou oporou. Tímto, jim velice děkuji.

Dnes nebudu jmenovat, co vše se na kostele opravovalo, to by bylo na dlouho, dělalo se toho opravdu hodně a skoro všechno. Ani dnes nebudu jmenovat všechny, kteří k obnově kostela přispěli, určitě bych při své paměti na někoho zapomněla. Každý jednotlivec tu po sobě zanechal nesmazatelnou stopu a na každého z nich budu vzpomínat a úsměvem. Potěšilo mě i velké množství místních řemeslníků, kteří se na obnově kostela podíleli.

Ačkoli to bylo náročné, snažila jsem se rekonstrukci udržet v běhu. Já vedla jen papírovou válku, ale žádný papír by kostel nezachránil. Největší zásluhu na současném vzhledu kostela mají všichni řemeslníci, kteří svými rukami, šikovností a pracovitostí kostel opravili. Bylo by smutné, dívat se na to, jak se

kostel rozpadá a já doufám, že jsme pár lidem udělali opravou kostela radost. Tímto každému, kdo přidal ruku k dílu, skládám poklonu, všichni mají můj velký obdiv. Pokud Vás teď mohu poprosit, věnujte všem, kteří k obnově kostela přispěli krátký potlesk.

Obec Mšecké Žehrovice patří k nejstarším v regionu (první zmínka je z roku 1045). Ovšem to, že je naše obec vlastníkem barokního kostela lze hodnotit spíše jako raritu. Byl postaven v roce 1774, nejprve jako kaple a poté co k ní byla v roce 1810 přistavěna zákristie, začal plnit funkci kostela. To, že občané pečovali o svůj kostel, je patrné z údajů kroniky. V průběhu času se společnost a smýšlení k bohu a víře vyvíjelo, dění v kostele a kostel již nebyl středem zájmu.

Hodně lidí se ptalo: Ty jsi věřící, že opravuješ kostel? Jsem ateista. Náboženskou víru chápu jako „přesvědčení bez důkazů“. Ale je pravda, že když mi teče do bot, také se modlím ke všem svatým. Nemohu mluvit o tom, jaký Bůh je či není. To je věc víry a rozhodnutí každého člověka. Bůh, pokud si dovolím použít toto slovo, je především tajemství, které přesahuje mě i moje představy o něm. Přistupujme tedy k tomuto místu s úctou a respektem jako k odkazu našich předků.

Bude mi potěšením, pokud náš kostel začne sloužit věřícím i nevěřícím. Budeme se tu scházet, radovat, zpívat. Do života každého z nás patří štěstí, radost, láska ale i bolest, trápení a toto místo by mělo sloužit tomu, abychom se i s bolestí a smutkem dokázali lépe vypořádat. Dnešní den je slavnostní a dovolím si mít přání: Přeji si, abychom všichni našli své světlo, které zůstane v našich srdcích. To světlo, které nám pomůže zůstat moudrými ve chvílích, kdy si nevíme rady. To světlo, které nám dá pocit bezpečí, víru ve svět spravedlnosti a naděje. Přeji si, aby každá duše našla ve svém okolí jinou duši k milování.

Závěrem k mému slovu je potřebné se zamyslet nad odkazem kronikáře z roku 1874, zapsaném při stoletém výročí našeho kostela:

Potomci, bude vám zajisté záležet na tom, abyste na tuto svatyni nikdy nezapomněli a k patronu Sv. Martinovi se hojně obraceli. Památku udržovali a pamatovali si, že po vykročení z tohoto slzavého údolí se v nebeském ráji s naším patronem Sv. Martinem a našimi blízkými shledáme.